

Ravnen

Af Helle Friis Proschowsky

Pigen løber gennem den smalle bræmme af træer langs med søen. Hun zigzagger ind og ud imellem træerne og lader sine hænder strejfe hver eneste stamme let og luftig – men ikke overfladisk. Den rytmiske bevægelse og berøring flyder igennem hende. Hun er klædt i en lys og enkel kjole – håret er lyst og halvlangt. På fødderne har hun bløde, sorte sko af skind. Hun bærer en grøn lærredstaske med en bred, brun rem på skrå over venstre skulder. Den dasker frem og tilbage i takt med hendes bevægelser. Solen skinner ned gennem løvet og danner bevægelige pletter i skovbunden. Pigen standser brat, da hun ser en stor, sort fugl. Den er landet på stien lige foran hende og spærrer vejen. "Hvor skal du hen i den fart" spørger fuglen. Pigen stirrer bare på den men svarer ikke. "Nu har du snart rørt ved alle træerne i skoven" siger raven, for sådan en var det. "Det har vækket dem, og nu vil de gerne fortælle deres historier". "Det vidste jeg ikke" sagde pigen, " jeg kan ikke høre noget". "Det er fordi, du ikke er stille nok" sagde raven. Nu så pigen, at den havde en lille, rund ting i næbbet. "Tag denne her kirsebærsten", sagde raven, "og put den i din taske. Læg den under din hovedpude og sov med den. Når du kommer herud igen, vil du kunne høre træernes historier".

Pigen tog imod kirsebærstenen og gik videre. På vejen hjem blev hun fanget i et mægtigt uvejr. Blæsten hylede og regnen strømmede ned. Hun blev meget bange, og da hun kom hjem til sit hus, havde hun så travlt med at komme i tryghed, få tørt tøj på og noget at spise, at hun glemte alt om raven.

Årene gik, pigen blev voksen, fik en uddannelse, et job, en mand og nogle børn. Ind imellem, når hun gik tur, hørte hun ravnens kalden, og den mindede hende om noget. Hun kunne bare ikke huske, hvad det var. Pigen blev store og flyttede hjemmefra. Pigen – eller måske skulle vi kalde hende kvinden – gik omkring i det store, tomme hus. Når mørket faldt på, knagede det lidt i alle husets furer – det var næsten som, det talte til hende. En aften sad hun helt alene i mørkningen, da hun fornemmede en hvisken i krogene. Hun spidsede ører, men kunne ikke høre, hvad der blev sagt – opfangede kun spredte ord og brudstykker af sætninger.

Hun rejste sig og forsøgte at lokalisere lyden. Den kom fra det lille værelse øverst oppe i gavlen. Hun gik ind og stillede sig midt i værelset – lyttende. Ved den ene væg stod der et gammelt skab af afsyret fyrretræ. Hun havde haft det med sig, da hun flyttede hjemmefra, og det rummede stadig ting fra hendes barndom. Forsigtigt gik hun hen til skabet og åbnede lågen. Den hviskende stemme blev en smule højere. Hun rodede lidt rundt på må og få i bunden af skabet og med ét faldt hendes blik på den grønne lærredstaske med den brune rem. Den var næsten grå af støv, og lukningen var gået i stykker. Alligevel tog hun den op og knagede den ind til sig. I så mange år havde den været hendes kæreste eje og fulgt hende, hvor hun stod og gik.

Mens hun stod med tasken i favnen, hørte hun et lille "plonk", og ud på gulvet trillede en kirsebærsten. Pludselig stod mødet med raven knivskarpt i hendes hukommelse, og hun brast i gråd, fordi hun havde glemt at gøre, som den havde sagt. Men det var som stenen kunne tale til hende: "Så, så - intent er tabt", sagde den, "vi kirsebærsten forgår ikke så let, vi kan holde i mange år. Nu er tiden moden til, at du skal fuldføre din opgave". Hun tog stenen op, bar den varsomt ind i soveværelset og lagde den under hovedpuden. Derefter lagde hun sig til at sove.

Næste morgen vågnede hun med et sæt. Vinden susede omkring huset, og hun hørte en dyb kalden udefra. Hun klædte sig hurtigt på og gik ud imod skoven. Ved skovdiget sad raven og ventede på hende. "Vær hilset", sagde den, "godt at se dig". Kvinden skulle lige til at forklare sig og undskylde, at der var gået så mange år, men raven tyssede på hende. Schhh - sagde den, alt er, som det skal være. Den drejede hovedet og med sit kraftige næb trak den en af sine lange, blåsorte svingfjer ud. Den rakte hende fjeren: "Her", sagde den, "gå nu ind i skoven og lyt til træernes fortællinger. Og til søens, stenenes og jordens historier. Når du kommer hjem, brug da fjeren til at skrive dem alle sammen ned. Det er din opgave".

Kvinden vil gerne sige noget - takke raven - og hun havde 1.000 spørgsmål om "hvordan" og "hvorfor" på læberne. Men raven bredte bare sine store vinger ud, lettede, og på kort tid var den forvandlet til en lille sort prik langt inde over skoven.

